

арифметичне та визначали загальне мікробне число (КУО/1м3) за формулою Омелянського.

Відповідно до критеріїв санітарно-гігієнічної оцінки повітря досліджуваних приміщень виявилось чистим як за показником ЗМЧ, так і кількістю кокової мікрофлори. З'ясовано, що загальне мікробне число до провітрювання та вологого прибирання приміщення становило 1758 КУО/1м3, що дає змогу віднести його до категорії «брудне», а після – 960 КУО/1м3. Провітрювання навчальної аудиторії призвело до зменшення загального мікробного числа у 1,5 рази. Збільшення кількості мікроорганізмів у повітрі (1235 КУО/1м3) спостерігали після проведення одного навчального заняття [2]. Встановлено, що найбільша концентрація мікроорганізмів була в центральній частині кімнати, в якій і працювали здобувачі освіти. Це пояснюється їх активністю в розмові, під час якої виділялися мікроорганізми, а також наявністю додаткових особистих речей учасників освітнього процесу, які також можуть бути контаміновані різними мікробами. Найменшу кількість мікроорганізмів було виявлено після УФ-опромінення навчальної кімнати, де загальне мікробне число становило 507 КУО/1м3. Спостерігається зменшення у 2,3 рази, тому відповідно до нормативів, повітря належить до категорії «чисте».

Серед ізольованих колоній мікроорганізмів, які вирости на МПА, 78,6% (від загальної кількості) мали пігментоутворюючі властивості, що свідчить про достатній показник освітленості. На окремих чашках Петрі були виявлені колонії цвілевих грибів (44,7% від загальної кількості), що є показником підвищеної вологості у приміщенні.

Таким чином, повітря закритих приміщень навчальних аудиторій є чистим і відповідає діючим санітарно-гігієнічним нормам зимового періоду. До ефективних санітарно-гігієнічних заходів, спрямованих на зменшення кількості мікроорганізмів у повітрі належать: провітрювання, вологе прибирання та УФ-опромінення.

Список літератури:

1. Кот С.П., Кириченко В.А. Санітарна мікробіологія: методичні рекомендації. – Миколаїв, 2015. – 59 с.
2. Шарай Ю.Р., Сахненко В.В. Мікробіологічна оцінка повітря навчальної кімнати в умовах різного санітарного стану». – Матеріали III Міжнародної студентської наукової конференції «International Medical Students Conference in Poltava 2022» (IMEDSCOP 2022). – Полтава, 2022. – С.106-107

НАУКОВА ОСНОВА БАГАТОФАКТОРНОГО ВПЛИВУ НА РОЗВИТОК ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Душечкіна Н.Ю.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини,
м. Умань

В даний час екологічна освіта є пріоритетним напрямком в розвитку системи освіти. Вона заслуговує на особливу увагу в контексті наукового підходу до вирішення сучасних проблем, пов'язаних з порушенням екологічної рівноваги і фундаменталізацією педагогічних проблем.

Екологічна освіта - це складний процес, що відрізняється своєю багатогранністю і багатоаспектністю і разом з тим характеризується цілісністю і єдністю. Складність і багатогранність екологічної освіти пояснюються особливостями науки екології і її взаємодією з педагогікою.

Екологія об'єднує багато сторін свідомості і діяльності людини, діапазон яких простягається від конкретного вчинку до формування цілісного світогляду і розвитку наукового пізнання [1].

Швидкий розвиток індустріалізації і урбанізації призвів до деградації природного середовища і усвідомлення суспільством необхідності узгоджувати економічні потреби з екологічними можливостями природи.

В сучасній екологічній філософії є кілька точок зору на сучасну екологічну кризу:

- екологічний песимізм, який визнає принципову нерозв'язність кризи в межах індустріального суспільства зі споживчим виробництвом, технократизмом, практики з прагматизмом ціннісних орієнтацій;

- екологічний оптимізм, який представляє сучасну екологічну ситуацію як закономірний момент напруги протиріч парадигмального характеру, як момент повороту до нового типу культурної практики;

- екологічний реалізм, визнає полярні тенденції цивілізації і культури які розвиваються за власними іманентними законам.

Усвідомлення не тільки наукових, але і естетичних, моральних і правових аспектів взаємовідносин людства з навколишнім середовищем призвели до становлення екологічної культури населення. Природа, людина і суспільство - це складові частини культури, вироблені протягом всього еволюційного розвитку індивіда і суспільства і забезпечує їх збереження [2].

Нові соціально-економічні та екологічні умови країни диктують необхідність підготовки фахівців з високим рівнем компетентності, мобільності, широким культурним кругозором, високим професіоналізмом, розвиненою екологічною культурою. І разом з цим в даний час в умовах ринку праці є нагальна потреба посилення соціального захисту фахівців шляхом підвищення їх професіоналізму.

Потреба суспільства в істотному підвищенні екологічної грамотності громадян, формуванні нових ціннісних орієнтирів відповідно до індивідуальних здібностей і потреб особистості висуває підвищені вимоги до вдосконалення екологічної освіти майбутніх фахівців. Екологічна освіта як єдиний і цілісний процес існує в контексті певної соціальної реальності і не може розглядатися ізольовано від його соціальних явищ [3, с. 904].

Соціальні аспекти екологічної освіти залежні від соціально-екологічних умов і соціально економічних основ розвитку суспільства. Соціалізація в процесі екологічної освіти орієнтує особистість на саморегуляцію, самоосвіту, самоствердження в житті і професійній кар'єрі.

Соціально-екологічні компоненти змісту екологічної освіти здобувачів включають в себе наступні питання: глобальні екологічні проблеми та можливі концепції їх вирішення, використання системного аналізу для вирішення екологічних проблем; соціально-економічні аспекти екологічно сталого розвитку; проблему глобальної екологічної катастрофи; державну політику в галузі охорони навколишнього середовища і природокористування; основи екологічного права (державного і міжнародного); основні напрями міжнародного співробітництва в захисті навколишнього середовища [2].

Педагогічні проблеми екологічної освіти майбутніх фахівців пов'язані з тим, що перед педагогічним вишом стоять важливі завдання, які полягають в забезпеченні здобувачів системними знаннями про закономірні взаємозв'язки людини з природою, культурою та суспільством; про процеси становлення особистості, що розвиваються в світі цінностей; системою антропологічного знання; про становленні особистісної, педагогічної та екологічної культури педагога; про формування системи фундаментальних знань в обраній предметній області [3, с. 908].

Отже, соціальні, культурологічні та педагогічні аспекти екології визначають формування змісту еколого-педагогічної освіти, її екологічного, педагогічного, культурологічного та природничо-наукового компонентів і поряд з соціальним замовленням визначають цілі еколого-педагогічної освіти: формування екологічних знань, умінь і цінностей; задоволення потреб в екологічній освіті і самоосвіті, в екологічній діяльності; формування екологічної та педагогічної культури; формування професійної готовності до екологічної освіти; задоволення в еколого-педагогічній діяльності і визначають функції еколого-педагогічної освіти: методологічну, світоглядну, соціальну, культурологічну, інтегративну, системну, екологічну, педагогічну.

Список літератури

1. Демчук Л.І. Формування відповідального ставлення до природи учнів 5–9 класів. Екологічні науки, 2021. № 7(34). С. 225-229.
2. Семенюк Е.П., Олянишен Т.В., Сеньківський В.М., Мельников О.В., Котляревський Я. В. Екологізація суспільства: соціальна роль та моделювання [Текст] : монографія. Львів: Укр. Акдем друкарства, 2012. 460 с.
3. Тарасенко Г., Шевченко І. Екологізм педагогічних ідей та його реалізація в освітньому просторі України. Topical issues of the development of modern science. Sofia, Bulgaria. 15-17.01.2020. С. 903-913.

ВОЛОДИМИР ВЕРНАДСЬКИЙ ФУНДАТОР ЕКОЛОГІЧНОГО МИСЛЕННЯ ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Дяченко-Богун М.М., Гомля Л.М.

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка,
м. Полтава